

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

#### 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ zakazanie przydziału uprawnień do emisji z uwagi na nadzwyczajne okoliczności z punktu widzenia sformułowanego przez skarżącą celu jest błędne i w dodatku jest całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do niekorzystnej sytuacji, która w ten sposób powstanie dla skarżącej. Posiłkowo w tym miejscu podnosi się, że decyzja 2011/278/UE<sup>(1)</sup> jest niezgodna z prawem europejskim i nieważna.

#### 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady subsydiarności

W ramach tego zarzutu skarżącą podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę subsydiarności, zgodnie z którą działanie Unii Europejskiej powinno być ograniczone do niezbędnego zakresu. Twierdzi ona — inaczej niż pozwana — że państwu członkowskiemu pozostawiono (nawet jeśli w ograniczonym zakresie) prawo do stanowienia przepisów dotyczących przydziałów. Do przepisów, których kompetencję stanowienia pozostawiono państwu członkowskiemu, należą przepisy regulujące sytuacje związane z nadzwyczajnymi okolicznościami, takie jak te na podstawie § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes (ustawa do handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych).

#### 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych

W tym miejscu skarżącą podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa podstawowe do wolności prowadzenia działalności gospodarczej, wolności wyboru zawodu i prawa do swobodnego wykonywania prawa własności, bez uzasadnienia tych naruszeń celami uznanymi przez Unię Europejską lub służącymi ochronie praw i wolności innych podmiotów.

<sup>(1)</sup> Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1)

## Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2013 r. — Pell Amar Cosmetics przeciwko OHIM — Alva Management (Pell amar Dr. Ionescu-Calinesti)

(Sprawa T-621/13)

(2014/C 31/25)

Język skargi: rumuński

### Strony

Strona skarżąca: Pell Amar Cosmetics SRL (Băile, Rumunia) (przedstawiciel: E. Grecu, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Alva Management GmbH (Icking, Niemcy)

### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wydanej w sprawie R 388/2013-4; oraz

— obciążenie strony pozwanej i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny czarno-biały znak towarowy zawierający elementy słowne „Pell amar Dr. Ionescu-Calinesti” — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 109 981.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowy znak towarowy zarejestrowany pod nr 6 645 071, niemiecki znak towarowy zarejestrowany pod nr 1 161 287 oraz słowny znak towarowy „PERLAMAR”, zarejestrowany jako międzynarodowy znak towarowy pod nr 588 232 i nr 657 169.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

*Podniesione zarzuty:* Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy zgłoszonym znakiem towarowym a znakiem, na który powołano się w sprzeczności.

**Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2013 r. — Molda przeciwko Komisji**

**(Sprawa T-629/13)**

(2014/C 31/26)

*Język postępowania: niemiecki*

**Strony**

*Strona skarżąca:* Molda AG (Dahlenburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte I. Zenke, M. Vollmer, C. Telschow i A. Schulze)

*Strona pozwana:* Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim odmawia ona w art. 1 ust. 1 skarżącej przydziału z uwagi na nadzwyczajne okoliczności na trzeci okres handlu emisjami 2013 — 2020 zgodnie z § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ zakazanie przydziału uprawnień do emisji z uwagi na nadzwyczajne okoliczności z punktu widzenia sformułowanego przez skarżącą celu jest błędne i w dodatku jest całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do niekorzystnej sytuacji, która w ten sposób powstanie dla skarżącej. Posiłkowo w tym miejscu podnosi się, że decyzja 2011/278/UE<sup>(1)</sup> jest niezgodna z prawem europejskim i nieważna.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady subsydiarności

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę subsydiarności, zgodnie z którą działanie Unii Europejskiej powinno być ograniczone do niezbędnego zakresu. Twierdzi ona — inaczej niż pozwana — że państwu członkowskim pozostawiono (nawet jeśli w ograniczonym zakresie) prawo do stanowienia przepisów dotyczących przydziałów. Do przepisów, których kompetencję stanowienia pozostawiono państwu członkowskim, należą przepisy regulujące sytuacje związane z nadzwyczajnymi okolicznościami, takie jak te na podstawie § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes (ustawa do handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych).

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia europejskiego prawa pomocy publicznej

Skarżąca podnosi w ramach tego zarzutu, że zaskarżona decyzja narusza podstawowe zasady europejskiego prawa pomocy publicznej, zgodnie z którym przedsiębiorstwa znajdujące się w krytycznej sytuacji finansowej i realizujące długofalowy plan restrukturyzacyjny, mogą otrzymać w dozwolonym zakresie wsparcie finansowe w formie pomocy restrukturyzacyjnej. Pozwana nie może zakazać takiej pomocy.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych

W tym miejscu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa podstawowe do wolności prowadzenia działalności gospodarczej, wolności wyboru zawodu i prawa do swobodnego wykonywania prawa własności, bez uzasadnienia tych naruszeń celami uznanymi przez Unię Europejską lub służącymi ochronie praw i wolności innych podmiotów.

<sup>(1)</sup> Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1)

**Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2013 r. — DK Recycling und Roheisen przeciwko Komisji**

**(Sprawa T-630/13)**

(2014/C 31/27)

*Język postępowania: niemiecki*

**Strony**

*Strona skarżąca:* DK Recycling und Roheisen GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt S. Altenschmidt)